

Yüzbaşı Kemal On Üçüncü Bölüm

– Mehmet Fikret ÜNALAN (Kul Fikret) · 08 Ağustos 2013

Eve geldiklerinde, sofraya hazırlanmıştı bile,

Sofraya oturmadan önceki tanışma faslı görülmeğe değerdi:

Söze ilk başlayan Sayde'nin annesi oldu

-Adınız Zaferdi galiba.

-E evet hanımefendi Zafer, yani bir de Kemali var ben şimdi daha çok Kemal ismini kullanıyorum.

- Anladım, benim ki de Nurten

-Çok memnun oldum efendim. Sayde hanımla tanışmamız tamamen bir tesadüf işte, sonucunda sizlerle birlikte yemek yemekte varmış kısımda.

Nurten hanım konuyu değiştirmek istercesine,

-İşiniz güzel ve zevkli olmalı, hani ne bileyim, cıvıldağan kuşlar, bir de güzel çiçekleriniz varmış.

-Şey evet hanımefendi, oldukça güzel, Sayde hanım her şeyi anlatmış sanırım.

-Pek her şeyi anlattı sayılmaz, örneğin, bu işten önce başka iş yapıp yapmadığınızı söylemedi. Ha bu arada bir de müzikle uğraşıyormuşsunuz sanırım.

Sayde ister istemez söze karışmak zorunda kaldı.

-Anneciğim, daha yemeğe oturmadan, çok soru sormadın mı Kemal beye?

Hem daha önce ne iş yaptığını ben bile bilmiyorum henüz.

Kemal ortamı germek istemezcesine;

-Hayır lütfen hiç önemli değil, sorsun tabi, evet elbette bütün hayatım boyunca kuşçuluk yapmadım. Bu işe sadece oyalanmak için başladım. Ancak çok sevdim ve devam ettim.

-Yani?

-Daha önce başka bir mesleğim vardı.
Ordudan, yüzbaşılıktan ayrıldım ben...

-İki kadın birden şaşkınlıkla, yüzbaşılık mı?
Diye aynı anda konuşunca,

Kemal

Neden o kadar şaşırdınız, evet yüzbaşılıktan ayrıldım.

Sayde susmayı tercih etti.

Ancak Nurten hanım yine dayanamadı ve

“ Peki neden? ” Diye sordu.

Kemal onu kırmamaya özen göstererek,
isterseniz bunu başka zaman anlatayım deyince,

Sayde atıldı ve elbette hemen sofraya oturalım dedi.

Annesi oldukça rahatlamıştı.

Kemal'i gözü tutmuştu, kızı için kapıldığı endişelerin yersiz olduğunu düşündü.

Hep birlikte yemeğe oturdular.

Yemekte genelde geçmiş yılların müziğinden özlemle konuşuldu. Zafer onlara bir gün gitarını getirip,

eski şarkıları söyleyeceğinin sözünü verdi. Tabi ki , sohbetin önemli bir konusu da Şekerdi.

Sayde Şekeri yanlarına getirmek istedi.
Ancak annesi buna müsaade etmedi.
Hele bir yemeğimizi bitirelim. Hem kahvelerimizi içeriz.
Hem de Şeker hanımla ilgilenirsiniz diyince, çaresiz kabullendiler.

Bu arada Kemal uzun zamandır böyle güzel yemekler yemediğini belirterek Nurten hanıma iltifatlar yağdırdı.

Ara sıra annesine göz ucuyla bakan Sayde onun memnuniyetini gördükçe içinden gizli bir sevinç duyuyordu.

Yemek biter bitmez genç kadın önce kuşu yemek odasına getirdi.
Ardından mutfağa kahve yapmak üzere gitti.

Bu arada Kemal'de müsaade isteyerek, Şekerin karşına geçip,
"Hayat ne güzel" cümlesini tekrarlamaya başladı.
Ancak Şeker garip sesler çıkarıyor fakat o cümleyi bir türlü söylemiyordu.

Kahvelerle odaya giren Sayde heyecanla sordu

-Konuştu mu?

Kemal "Hayır konuşmuyor " diye cevap vermek üzereydi ki,

Şekerin "Hayat ne güzel" sözünü üç defa tekrarlaması,
en çok Nurten hanımı şaşırttı.

-A a bak yaramaza nasıl da konuşuyor.

-Sayde sevinçle çığlık atarken, Kemal yine şaşkınlığını gizleyemedi. Nasıl oldu bu?
İkimizin birden sesini duyunca sevgili kuşumuz konuşmaya başladı.

Şekerse onlar konuştuğça, adeta çığlıklar atarak,
"Hayat ne güzel" diye konuşmaya devam ediyordu.

Onun bu hali için de kahkahalarla gülmesine neden oldu.

“Şuna bakın hele” Dedi Sayde “Sanki ailesine kavuşmuş bir çocuk edasında”

Neşe içinde saatlerin nasıl geçtiğinin farkına varmadılar.

Sonunda Kemal saate baktı ve çok geç olmuş,
artık müsaade isteyeyim dedi.

Annesi Sayde'yi şaşırtan bir tavırla,

“Madem yalnız yaşıyorsunuz, her zaman bekleriz, en fazla sofraya bir tabak daha koyacağız, lütfen çekinmeyin istediğiniz zaman gelebilirsiniz.” Dedi ve iki kadın birlikte Kemal'i uğurladılar.

Devam edecek

Yazan ve Seslendiren Mehmet Fikret ÜNALAN